

SOUMLAK STRÁŽCŮ

ASPIRIT
ANIMALS™

NESMRTELNÍ OCHRÁNCI

ELIOT SCHREFER

FRAGMENT

Soumrak strážců: Spirit Animals

Nesmrtelní ochránci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Eliot Schrefer

Soumrak strážců: Spirit Animals – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

NESMRTELNÍ
OCHRÁNCI

NESMRTELNÍ OCHRÁNCI

Eliot Schrefer

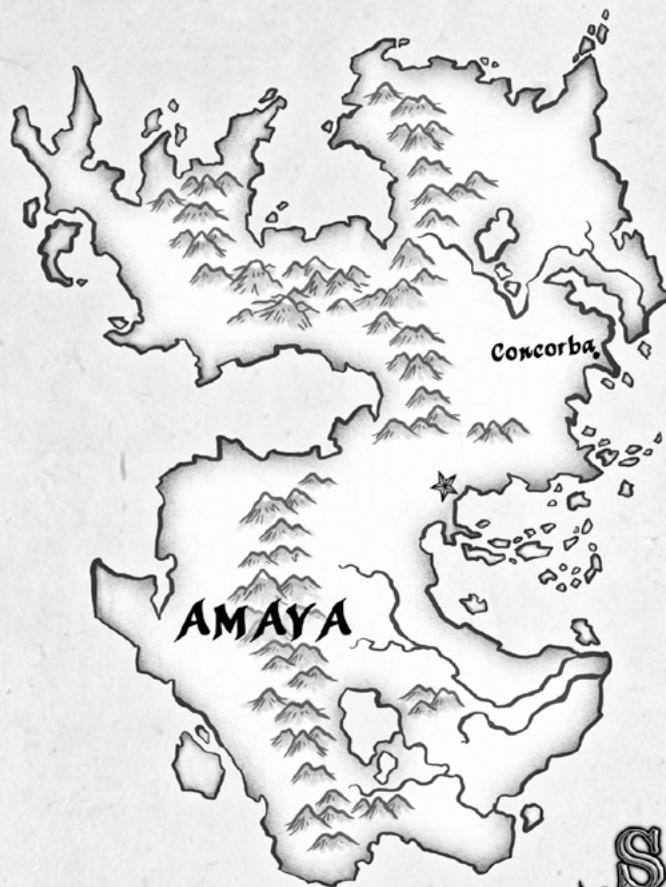

EURA

Transwick

Zelený
hrad

Okaihi

ERDAS

DEN TRHU

KDYBY SE JEN MOHLA OTOČIT A JÍT DOMŮ! Kaijna obvyčejně trávil všechen čas se svým kmenem, den co den, a mezi tolika neznámými lidmi se neocitla už roky. Naposledy sem, právě na tohle tržiště, přišla s matkou jako malá holčička. Ale nyní jí bylo dvanáct, takže i na ni přišla řada, aby vyrazila do džungle na trh a koupila pro kmen vše potřebné.

Každý něco chtěl. Její otec pomeranče. Matka nový lovecký nůž. Bratr ovocný cukr. Představila si, jak šťastná její rodina bude, až jim ty dárky přinese, a to jí dodalo odvahy. Se vztyčenou hlavou vykročila na mýtinu.

Procházela mezi tkanými rohožemi a zkoumala zboží, které na nich bylo pečlivě vyskládáno. Voňavé bylinky, ananasy a celery, tetřeví vejce – když procházela mezi prodejci, kručelo jí v břiše. Nechtěla zbytečně utrácet peníze svého kmene, a tak si v duchu odříkávala krátký nákupní seznam jako básničku. *Pomeranče. Lovecký nůž. Ovocný cukr.*

Prodejci se ji snažili přilákat, ale ona se jejich pohledům plaše vyhýbala. S výměnným obchodem neměla žádné zkušenosti a bála se, že jakmile by o jejich zboží projevila zájem, využili by toho.

„Kaijno!“

Polekaně zvedla hlavu. Ulevilo se jí, když spatřila známou tvář. Stařenka Prána procupitala mezi přeplněnými koberečky prodejců až k ní a vřele jí stiskla ruce. Kaijna se uklidnila: Prána cestovala mezi kmeny a obchodovala s keramikou. Dívka ji znala léta a ještě nikdy neviděla její starý popraskaný obličej bez úsměvu.

Pránino spirituální zvíře, nádherný ledňáček, seděl na jejím dlouhém šedivém copu, útlými nožkami zachycený v záhybech stříbřitých vlasů. Ptáček přeskočil na Kaijnino rameno a cvrlikal veselou, nemelodickou písničku.

Kéž bych tak měla spirituální zvíře, pomyslela si Kaijna. Pořád by mi někdo dělal společnost a nemusela bych na trh chodit sama. Jenže někteří lidé pouto se spirituálním zvířetem navázali, jiní ne – to se nedalo předvídat. A ona žádné nepřivolala.

„Takhle nadšený obvykle nebývá – opravdu se mu líbíš!“ řekla Prána. Kaijna pohládila ptáčkovo hladké a lesklé peří. Zvedl hlavičku a vybídl ji, aby mu načechrala peříčka na krku. Usmála se a vyhověla mu.

Vtom se ledňáček vznesl do vzduchu a rozkřičel se. Stromy kolem se otrásaly. Opice vřeštěly. Cikády bzučely. Zpěvní ptáci brebentili.

Na Kaijnu padla zvláštní závrať a tržiště se ponořilo do ticha.

Země pod jejíma bosýma nohama jako by se nahnula. „Co se to děje?“ vykřikla.

Zachvěla se nenadálým chladem, přestože ještě před pár okamžiky jí bylo horko a potila se. Obloha potemněla, mraky běsnily a prolétaly se mezi sebou. Zadunělo to, zahřmělo a pak ji zaplavilo světlo.

Výbuch srazil Kaijnu i Pránu k zemi. Dívce zvonilo v uších a ze všeho nejdřív ji napadlo, že by měla pomoci vstát stařence. Jenže Prána už byla zpět na nohou a oči jí slzely. Kaijna se zvedla na loktech a rychle zamrkala, aby se po tom purpurovém záblesku rozkoukala.

Stejně rychle jako se mraky zformovaly, tak rychle zase zmizely. Mýtinu opět naplnilo zářivé sluneční světlo. Jeho paprsky dopadaly na siluetu obrovského tvora tam, kde ještě před okamžikem nebylo nic.

„To není možné,“ zašeptala Prána. Ale bylo. Stál tam slon.

Obrovské zvíře sklonilo hlavu, chobot spustilo dolů a šátralo jím po zemi. Kaijna už v džungli viděla spoustu lesních slonů, ale žádný nebyl tak veliký jako tento. Jeho široké uši se kývaly, jak si razil cestu ke Kaijně s Pránou. Příslušníci kmenů i obchodníci utekli až na okraj tržiště a s obavami zvíře zvědavě pozorovali.

Kaijny nohy byly jako přirostlé k zemi.

„V-vy znáte toho slona?“ koktala směrem k Práně. „Odkud se tu vzal? A proč jde k vám?“

„Ke mně ne, dítě,“ pronesla Prána užasle. „Jde k tobě.“

„Já to nechápu!“ vykřikla Kaijna. Skrz slzy viděla rozmazaně.

„Přivolala jsi spirituální zvíře,“ řekla Prána. Přiložila si vráscitou ruku k puse, takže její slova byla sotva slyšet. „Ale slon, ty oči... to je neuvěřitelné! Kaijno, ty jsi přivolala Díněše!“

Díněše? Legendárního tvora, jednoho z Velkých strážců Erdasu? Měla pocit, jako by se zem pod jejíma nohama roztekla, jako kdyby stála v bahně.

Slon přišel blíž a zpomalil. Kaijna vyjeveně pozorovala, jak sklání svou majestátní hlavu. Dívaly se na ni průzračně modré oči. Vyzařovala z nich bystrost a při pohledu na lidi krčící se kolem i cosi, co připomínalo pobavení. Opravdu by tohle zvíře mohlo být veliký Díněš?

„Pozdrav ho,“ povzbudila ji Prána. „Chce se s tebou seznámit.“

Slon se zatvářil přátelsky a Kaijna si uvědomila, že může opět hýbat nohama. Nestáhla se do sebe – navzdory té spoustě očí, které cítila v zádech, navzdory nepředvídatelné zemi pod svýma nohama a bizarnímu pohledu na slona stojícího na tkaných rohožích. *Chtěla* si na něj sáhnout. Rostl v ní jakýsi neklid, na kůži cítila mravenčení a instinktivně věděla, že jediné to ji uklidní.

S třesoucíma se rukama přistoupila ke slonovi a nahnula se k němu. Jejich hlavy byly těsně u sebe. Když hřbetem ruky přejela po kožnatém uchu a zavřela oči, prostoupil ji hřejivý klid.

Na krku pocítila cosi vlhkého. Otevřela oči a usmála se. Díněšův velikánský chobot se k ní vinul a konejšil ji. Najednou se cítila stejně veliká jako ten slon – tak veliká, že mít obavy z rušného tržiště ji už ani nenapadlo. Připadalo jí směšné, že je vůbec kdy měla.

Kaijna váhavě položila ruku na slonův bok. Kůže byla hrbolatá a silná, pod prsty se jí zvedal a klesal obrovitý trup. Podívala se zvířeti do očí a spatřila v nich nesmírnou inteligenci.

„Jak jsem Díněše přivolala?“ podivila se. „A proč zrovna já?“

Ještě než Prána stačila odpovědět, přistoupil k nim muž v černé tunice. „Dnešní den začíná vskutku příznivě!“ zvolal. „Velcí strážci se vracejí a mým posláním je odvést je do bezpečí.“

Pránin zlatý ledňáček na toho muže bystře namířil svůj ostrý zobáček. Kaijninu pozornost upoutala černá spirála na mužově čele. Všimla si, že je vystouplá a nateklá. Připomínala spíš nějaký cejch než tetování. Téměř se jí zdálo, že se v mihotavém horku vlní, ale po ohromujícím zážitku s Díněšem si nebyla jistá, jestli může věřit svým vlastním smyslům. Opřela se o slonův bok; jeho zvolna stoupající a klesající žebra ji uklidňovala.

„Tu dívku i jejího slona můžeš nechat v mé péči, stařeno. Teď už to zvládnou sám.“

Slon zvedl chobot do výše a vydal ze sebe mocné zatroubení; zvuk tak silný, že vyvolal ozvěnu hluboko v Kaijnině hrudníku. Odněkud z džungle k nim jako odpověď dolehlo troubení jiných slonů. Když zaslechla vzdálené dunění, uvědomila si, že se k nim sbíhají.

Díněš pohodil hlavou k cizinci, sklonil kly a namířil je přímo proti němu. Kaijna přejela rukou po velikém uchu a všimla si, že slonovy oči jsou plné nedůvěry.

„*Kalistan-á,*“ zašeptala Práně v místním jazyce. *Měj se na pozoru.*

Než mohla Prána odpovědět, cizinec k nim vykročil. Byl pohledný, snědý a jeho čelist pokrývaly upravené vousy. „*Sia-ga*,“ řekl a tvář mu zkřivil škodolibý úsměv. „Umím váš jazyk a ano, měly byste se bát.“

Vrcholky stromů se opět rozechvěly a opice i ptáci se zase rozkřičeli. Cikády přešly z tichého bzučení do hlasitého hukotu. Kaijna pohlédla na Díněše a doufala, že v jeho něžných očích najde ujištění, že není třeba mít strach. Ovšem strach bylo přesně to, co tam uviděla.

Díněš udělal krok vpřed, pak krok vzad a nervózně sklonil hlavu. Kaijna pohlédla směrem, kterým upíral zrak, a spatřila houštinu trnitého porostu džungle, jak se otřásá a chvěje. Zatímco se větvíčky hýbaly stále víc a cosi se zpoza nich začínalo vynořovat, Díněš znovu zatroubil.

„Co se děje?“ zakřičela Kaijna. Silná ozvěna slonova volání o pomoc jí řinčela v hlavě.

Ostatní lidé už začali vycházet zpět na mýtinu, ale když uslyšeli slonovo zatroubení, hned s tím přestali. A udělali dobře, protože Díněš znenadání vystartoval kupředu. Úprkem se hnali pryč ze směru, kterým běžel. Když se však slon ocitl v polovině mýtiny, zničehonic zastavil. Nohama se zaryl do země a málem přepadl dopředu.

To už se z houštiny vynořilo obrovité zvíře. Byl to medvěd, ale nepodobal se žádnému, jakého kdy viděla. Učili ji, že medvědi jsou vždy buď hnědí, nebo černí. Jenže tenhle byl bílý. Jeho srst svítila jako ranní oblaka na nebi a kontrastovala s černými a zelenými odstíny životem pulzující džungle. Zmatená Kaijna se otočila a zachytila Pránin vyděšený pohled.

„Jaké zlo to přišlo do našeho světa?“ vyjekla Prána a rukou se chytila za srdce.

Z oblohy k nim dolehlo zavřísknutí a k zemi se snesl veliký orel. Sestoupil až k lednímu medvědovi a třepotal se nad ním. Poté se ozval řev z druhé strany mýtiny a Kaijna se otočila. Spatřila gigantického kance s tlustými špičáky a štětinami.

Zaslepená strachem se rozeběhla k Práně, ale do cesty jí vstoupil další tvor – svalnaté zvíře na všech čtyřech připomínající podsaditou antilopu, až na to, že se mu na hlavě kroutily rohy. Těmi rohy trkl do Prány, která zavravorala a upadla. Její ledňáček se vznesl do vzduchu a bezvýsledně se pokoušel odvrátit tvorův útok.

Kaijna couvla a vztáhla ruce směrem ke svému spirituálnímu zvířeti, jako kdyby chtěla zpět k němu. Díněš nešel přehlédnout. Otáčel se uprostřed mýtiny, troubil, řval a čelil oběma – medvědovi i kanci. Mezi dvěma útočícími zvířaty klidně stál cizinec v černé tunice.

„Proč tohle děláte?“ zakřičela Kaijna.

Muž neodpověděl. Díněš z dívčina hlasu vyčetl bolest a otočil se směrem k ní. Jedním rychlým pohybem šlehl chobotem, obtočil ho kolem dívčina pasu a posadil si ji na svá rozložitá záda. Okamžitě se vrátil k odražení medvěda a kance a šermoval ve vzduchu velikými kly, aby si ty dva udržel od těla.

Cizinec se na Kaijnu zašklebil. Spirála na jeho čele se teď už nepochybně hýbala, svíjela se pod jeho kůží. „Ještě ti to nedošlo? Sbíráám Velké strážce. A Díněš je moje další trofej.“

Muž sáhl do váčku u svého pasu, vytáhl obsidiánovou lahvičku a odzátkoval ji. Kaijnu zaplavil pocit studivého strachu.

Medvěd s kancem se postavili dál od sebe a slon se nervózně otáčel v kruzích. To už ho začali obklopovat i ostatní Velcí strážci, takže nemohl dál odrážet oba útočníky najednou. Kaijna uvažovala, jak dlouho je ještě jeho kly uchrání.

Zadul vítr a objevil se orel. Doletěl k vousatému muži a ten mu vložil onu tajemnou černou lahvičku do spárů. Poté párkrát máchl křídly a letěl směrem ke Kaijně. Ta ztuhla, nohama pevně sevřela Díněše a instinktivně si kryla obličej pažemi.

Jenže orel si neletěl pro ni.

Kaijna s hrůzou sledovala, jak ve spárech obratně otočil lahvičku a nechal její obsah vypadnout na Díněšovo široké čelo. Nejdřív si myslela, že uvnitř byla jen trocha šedivého bláta, ale pak rozeznala, jak se ta hmota ve vzduchu hýbe. Došlo jí, že je to červ nebo pijavice – mělo to stejný tvar i velikost jako spirálka na cizincově čele. Zoufale se nahnula dopředu a doufala, že se jí tu věc podaří z Díněše smést.

Ale červ byl nečekaně rychlý. I když Díněš dělal všechno možné, aby ho setřásl, dál se plazil po jeho čele, pevně přilepený ke sloní kůži. Zubatá, přísavkovitá červí ústa se znovu a znovu snažila zakousnout, ale očividně se mu nedařilo proniknout jejím drsným povrchem. Kaijna se kroutícího se červa pokusila rozplácnout rukou, ale unikl jí. Mrskl sebou směrem k slonovu uchu a zmizel v něm. Když slon zařval bolestí a zběsile zatřásl hlavou, došlo jí, jak hluboko se červ dostal.

Díněš se pod Kaijnýma nohama začal třást a klepat. Zvedl hlavu a ještě jednou zatroubil. Bylo to strašlivé, zmučené volání. Potom ztichl a znehybněl.

Medvěd s kancem se zklidnili a ustoupili.

„Díněši!“ zaječela Kaijna. Rukama objímala slonovu hlavu. „Jsi v pořádku? Díněši!“

Nehýbal se.

„Užila sis se svým spirituálním zvířetem alespoň pár okamžiků,“ řekl muž. „Některým nedopřeji ani to.“

Kaijna třela slonovu kůži a doufala, že Díněš se pod jejím dotykem probudí. Ale jeho energie byla pryč, nehýbal se.

Kanec se uvelebil na zemi a spokojeně odpočíval, zatímco medvěd v horké džungli s vyplazeným jazykem těžce oddechoval. Kaijna náhle pocítila závrať, jako by měla každou chvíli omdlít.

Muž v černém škulbl za kožený řemínek, kterým měl svázanou košili až ke krku, a odhalil tak svůj široký hrudník. V jeho středu, přímo v trojúhelníku, kde začínalo jeho břicho, bylo tetování, které vypadalo jako kobra. Cizinec zavřel oči a soustředěně nakrčil čelo. Následoval krátký záblesk, během něhož medvěd s kancem zmizeli a objevili se na mužově hrudníku, každý na jedné straně. Předními končetinami dosahovali až na jeho ramenní svaly. Kaijna za sebou zaslechla třesknutí a na mužově hrudníku objevila další dvě tetování: orel a beran. Uprostřed, přímo pod jeho krkem, ještě zbylo dost místa.

„Ne, ne...“ zasténala Kaijna, když jí to došlo.

„Ale ano,“ zapředel muž spokojeně.

Znovu se zablesklo, tentokrát přímo pod ní, a najednou Kaijna padala. Tvrdě narazila do rozblácené země a vyrazila si dech. Zasípala, opřela se o roztřesené ruce a zvedla hlavu. Uprostřed mužova hrudníku přibýlo nové tetování – rozprostíralo se na jeho hrudní kosti: Díněš.

„Kdo jste?“ vyrazila ze sebe Kaijna. „Proč jste to udělal?“

Muž se nad ní tyčil s rukama založenýma přes zvířata vytetovaná na jeho svalnatém hrudníku. Podivný spirálovitý cejch na jeho čele se kroutil a trhal sebou. Pokožka na mužově čele se krabatila a rozpínala. Oči mu matně žhnuly a nabraly barvu soumraku.

„Celý svět kdysi znal mé jméno a brzy si ho opět připomeneme. Jsem Zeríf.“

STROM VĚČNOSTI

BYL KRÁSNÝ, SVĚŽÍ DEN A STROM VĚČNOSTI ZPÍVAL. JAK SE větřík proháněl mezi jeho listy, rozpohyboval je v koncertu, který zněl stejně krásně a neuspořádaně jako zurčící voda. Lenori vztáhla ruce ke slunci, zavřela oči a vstřebávala do sebe nádheru toho okamžiku.

Jedna její část si přála, aby tu mohla zůstat navždy.

Dříve, v Zeleném hradu, měla Lenori malou zahrádku s bylinkami. Tak ráda se o ni každý den starala – bořila prsty do heboučké černé zeminy a vybírala to nejlepší místo, kam zasadit semínka. Řekla by, že pěstování rostlin se tolik neliší od trénování nových Zelenopláštníků. Když nějaké dítě přivolalo spirituální zvíře a bylo přijato do prastarého řádu, byla to Lenori, kdo ho měl na starost. Nejenom výcvik, ale také jeho výchovu a blahobyt – to, co bouřlivý Olvan často přehlížel.

Když ještě žila v Zeleném hradu, často se vydávala na dlouhé procházky po mlhou zahaleném cimbuří, odkud

toužebně shlížela na svět lesa, který se jí zdál být až příliš daleko. Šedivé kamenné zdi si nikdy moc neoblíbila.

Nová práce spočívající v péči o Strom věčnosti jí seděla daleko víc.

Po generace byl tajnou příčinou svazků spirituálních zvířat – v rámci Erdasu možná příčinou života samotného. Jenže svět zachvátila válka. Opičák Kovo, jeden z Velkých strážců, ve snaze zmocnit se Stromu věčnosti zradil své bratry. Vyústilo to v konflikt, během něhož byl Strom zničen.

Pak došlo k zázraku, který Lenori dosud zcela nepochopila: Velcí strážci se obětovali a strom se znovuzrodil.

Větve Velkého stromu nad ní zaskřípaly. Zlaté listy šustily a jejich píseň nabírala na hlasitosti.

Jak nádherný ten strom byl! Každým dnem se stával skvostnějším. Byl vysoký jako hora – jeho úžasné stříbřité vrcholky se zvedaly tak vysoko, že ty nejvyšší větve hladily mraky, čímž vyvolávaly deštík, který neustále zkrápěl zem pod ním. Po prvních týdnech rychlého růstu ze stromu začaly rašit zlaté listy a rozvíjely se v elegantně klenutém větroví. Každý list byl detailně propracovaný zázrak, citlivě tepaný jako ten nejjemnější šperk. Strom věčnosti měnil barvu podle nálady slunce; začínalo to stříbřitě bílou při úsvitu, pokračovalo ostře žlutou v poledne, odpoledne se převlékl do jemně ocelové a při západu slunce znachověl. Díky stromu se necítila osamělá – ani to nešlo, když nad sebou měla ten nádherný baldachýn. A samozřejmě tu také byla Myriam, její duhový ibis.

V Zeleném hradu byla její společnice marnivou, neustále se natrásající ptačí samičkou. V jednom kuse se ujišťovala,